

REFLECTIONS ABOUT THE MINOR PERFORMANCE

Alle onderstaande uitspraken komen uit de zelfevaluatie van de studenten minor Performance (2019-2020) en de brieven die de docenten naar elkaar schreven. De uitspraken zijn uit hun originele context genomen, en per thema samengebracht.

∞

Ik denk dat ik nog een heel beperkte **visie** had van **“performance”** als ik binnen deze groep ben gekomen.

Mijn idee van performance en het performatieve is verbreed door het afgelopen jaar ^[1]_[SEP]

I realize that in my practice by now, I was **being rather performative**, not to be confused with performance, though I must notice that the two are not apart as much as I thought.

Bij deze geef ik **een nieuwe betekenis die performance beschrijft als een zeer interactief vakgebied** waarbij veel sprake is van samenwerking, bewustmaking, experiment, beweging (lichaamstaal) en de communicatie tussen de toeschouwer en de performer.

Tijdens **performance kan je een live dialoog aangaan**. (...) Ik ben ook bewust geworden dat ik als filmmaakster **een soort performatief werk** lever als ik mijn cast en crew op set regisseer.

Ik heb geleerd **dat performance erg gaat over het vertrouwen** van de mensen waar je mee werkt maar ook over het vertrouwen in de mensen die aanschouwen.

Voor mij is het steeds duidelijker geworden **dat performance zich overal in onze dagelijks leven bevindt**, in hoe we met elkaar omgaan en zelfs met onszelf, in hoe men zich gedraagt in de buitenwereld, in hoe concreet het kan zijn en met heel reële issues aan de slag kan, en in deze zin vind ik dat performance eigenlijk meer bezig is met het leven dan met kunst.

I see performance as an inherent component of living in a society. Every interaction with ourselves and others has a degree of performativity. (...) The attention put into choosing something to wear in the morning is always **a performative choice**. (...) Developing my writing practice also feels very related to performativity. (...) Any time we talk, we are putting on an unconscious show. (...) I realised that **the exploration of performativity is accessible to all**. (...) The minor performance gives the opportunity (...) to understand the infinite possibilities of performance, for every taste and sensitivity.

Het getuigt van **een bepaalde aandacht en intentie**, een bewustzijn van jezelf maar ook van wat er om je heen gebeurt.

Het hebben van **een guideline, een vaste setting**, in welke vorm dan ook, had ik nog nooit op die manier bekeken en gekoppeld aan performance.

Ik heb gemerkt dat ‘het performatieve’ door **zijn brede betekenis soms voor slordigheid zorgt**.

Ik denk dus dat **de benaming niet echt de lading** van ons atelier **dekt**, dat wat wij aanbieden veel

breder gaat. Soms denk ik dat ik het interessanter zou vinden om omgekeerd te werken, onder een benaming die vele ladingen dekt, die heel breed is, confuus misschien, die bol staat van de paradoxen, en dat studenten dan daarin hun eigen weg gaan zoeken.

De vele interessante en gedocumenteerde discussies tonen aan dat **de interesse van studenten** die voor dit vak kiezen uiterst **onderzoekend** is. Maar of die interesse *onderzoekend* was toen ze kozen voor dit vak of die noodzakelijkerwijs zo pas ontwikkelde (door de 'openstructuur' en het werken zonder definitie van performance) weet ik niet zo goed.

∞

Ik vond het belangrijk dat de feedback op mijn try-out telkens volgens een andere methode zouden verlopen, zodat ik de **verschillende methodes** kan **leren kennen**. In het tweede semester heb ik meer ingezet op mijn eigen scores met de klasgroep te delen. (...) (Ik probeerde) mijn scores telkens te zien als een proces. (...) Een nieuwe score is dan een soort reactie op een oudere score. Daarbij vond ik het heel belangrijk dat de medestudenten zich geen proefkonijnen zouden voelen. Dat heb ik proberen te bereiken door **transparant te zijn over mijn werkproces**. Zo hoopte ik dat het testen van mijn scores ook leerrijk kon zijn voor de anderen.

Door **verschillende denkwijzen en werkwijzen** samen te brengen heb ik dingen zien ontstaan die ik alleen nooit had kunnen bedenken.

De studenten die in zo'n klas samenkomen hebben de meest verschillende achtergronden, interesses en vooral ook pedagogische aanpakken kennen. (...) Het **omgaan met verschil**—cultureel, gender, leeftijd, sociaal, economisch, noem maar op— is voor ons beiden (ook in ons eigen werk) zeer belangrijk.

Het werd een soort safe space door de openheid van de groep en een ruimte voor ontdekking en reflectie. Ik heb door mijn medestudenten veel geleerd over **verschillende processen, aanpakken en manieren van werken**, over het naar elkaar luisteren, over het **zich samen openstellen om gemeenschappelijk te ontdekken**.

De **gereedschapskist/de toolbox**, aan de hand van deze metafoor kan ik het best uitleggen. Ik stel het me voor als zo'n 64-delige set. Maar jarenlang op het conservatorium had ik het idee dat ik alleen maar 1 stuk gereedschap gebruikte. Ik heb deze gereedschapskist leren kennen omdat juist in de minor allerlei mensen zijn die komen uit allemaal verschillende richting, die andere tools kennen, op een andere manier kijken, of werken etc.

Een methode die mij is bijgebleven en waar ik zeker gebruik van wil maken is de 'silent communication' methode.

I was very attracted to **exercises that involved speaking and listening, as well as having spoken or unspoken conversations**. (...) The class also gave me the confidence to explore my own speech faculty.

Ik ben op zoek naar een manier om **het aspect van spelen, humor en banaliteit** terug brengen in mijn werk op een interactieve manier.

Ik wil scores proberen gebruiken als **methodes om een werkproces** op te starten. Binnen mijn eigen praktijk ondervind ik hetzelfde probleem dat ik vaak niet weet hoe ik moet beginnen. Ik denk dat de scores daar een goeie manier voor zijn en ik had graag meer scores uitgevoerd (van andere mensen). De 1 minuut origineel/ resonantie score vond ik heel fijn om te doen.

∞

I liked the fact that we were very hands-on, proposing different exercises to each other, learning through **doing**.

Aangeziende 'ervaring' van het performatieve voor zowel de performer als het (potentiële) publiek een sleutelement is, is het heel belangrijk een idee uit te testen door te **DOEN**

Ik denk dat de combinatie tussen denken en doen het beste werkt, én dat ik wel de meeste informatie haal uit het **doen**.

De **fysicaliteit en concreetheid van beweging** kunnen me terugbrengen naar een concentratie waarbinnen ik **gewoon doe**.

Ik merkte dat ik aansluiting vond bij **de actieve en fysieke activiteiten**, en de momenten dat we zelf performances mochten maken en voorstellen.

I must acknowledge that **body awareness** was definitely heightened with this experience, which I have neglected in the past.

∞

Wat voor minor-vakken een structureel probleem betekent is de vaak **grote afwezigheid of onregelmatige aanwezigheid** van de studenten. Dit heeft te maken met de historiek van de minor-vakken en hun status binnen de opleidingen.

Ik breek er mijn hoofd over hoe **meer aanwezigheid** te verkrijgen, zonder dat af te dwingen via een puntensysteem bijvoorbeeld. (...) de studenten zeiden zelf: "If it's only presence, to pass the minor, that's doable, saying you just need to be present. It's also a favour towards the group, because everybody gets more out of it." En ook "From the beginning, some kind of an agreement, there has to be a commitment from the people." Dat laatste, – een **"agreement of co-existence"** – resoneert veel meer met mij, maar misschien kan het ook wel een combinatie van beide dingen zijn.

∞

Ik merkte dat er weinig van je geëist werd tijdens de lessen. Als je iets liever niet wilde doen of het te veel voor je werd was het goed. Deze manier van omgang is heel menselijke en respectvol.

Het is nog altijd een uitdaging om het aangeleerde individualisme binnen beeldende kunst opzij te zetten en me over mijn ego te zetten.

Met mondjesmaat heb ik mezelf toegestaan om te veranderen. Ik ben vrijer.

Deze minor heeft mij zelfverzekerder gemaakt.

∞

Wat ik als 'onze visie' inmiddels ervaar is eerder **een houding tegenover de wereld**: het 'in dialoog' werken. Dat betekent dat we samen vertrekken van **wie we zijn in groepsverband**. (...) het zorgt ervoor dat we echt vertrekken van wat er is (...) Wat we dan doen in groep, komt op, *it emerges*.

In de lessen hadden we het over de grenzen die je tegenkomt als maker. Hoe ver ga je? Wat is ethisch tegenover het publiek/ de kijker? Het heeft mij geleerd hoe belangrijk het is om **duidelijk en eerlijk je mening en grenzen aan te geven**.

Het onderdeel '**verantwoordelijkheid van de kunstenaar**' heeft mij bewuster gemaakt van de keuzes die je tegenkomt als maker.

Ik ben steeds meer bewust geworden van hoe krachtig kunst en film kunnen zijn om **maatschappelijke issues** naar boven te brengen en veranderingtewegg te brengen.

I believe there can be **no political neutrality** in my work. I think **the public** should always be brought to think.

Ik hoop dat **een toeschouwer** van mijn werk zichzelf afvraagt hoe dat contact voor het eigen lichaam voelt.

Dat ik door iets van mezelf te delen, de ander inspireer om naar zichzelf te kijken en te reflecteren, of gerust te stellen, etc. Is dat op een manier ook niet de kijker activeren?

de directe betrekking van het 'publiek'. Vooral dat spreekt mij aan, **een gezamenlijkheid** en het delen van een kunstproject.

∞